

> הבלוג של shahf11

29 ביוני 2008, 3:26

חיה בסרט(ן)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

הנסיכה -אגדה שהייתה באמת

פורסם ב18 ביוני 2008, 16:03 [בכללי](#)

"אני באה אליכם, אני באה אליכם
האוטו על פני הכביש
כנראה גם הוא מרגיש
אני באה אליכם אני באה אליכם

אבא יגיד: "הגיעה הנסיכה
אמא ברגע מוארת משמחה
ילדה שלנו כמה התגעגנו
חכי מעט ילדה שלי..."

אבא שלי, תמיד חיי באשליה שהוא מגדל נסיכה בבית. ומתוקף כך נהג בי באותם גינונים
השמורים לנסיכות.

נעטפתי באהבה רבה ותומכת על כל צעד ושעל שעשיתי.
הורי בסינוור קל חשבו שנזר הבריאה מונח על ראשי הקטן,

שנים שמעתי על הילדה שעברו איתה ברחוב (אני) ואנשים נעצרו ברוב להתמוגג מן היופי. (דבר
שמן הסתם דעך ונעלם עם השנים. כי ממש איש לא נעצר בגיני ברחוב. למעט מקבצי הנדבות
המרגישים בחושיהם המחודדים שיש פה עם מי לעשות עסקים).

הורי גם חשבו שאני חכמה ופקחית. למרות שנקראו פעמים רבות לבית הספר לשיחה דידיקטית
ונוקבת, שעיקרה היה "זה או אני או היא בכתה". (אל תרחמו עלי כי כך קיבלתי פטור משעורי
מתימטיקה לנצח...). או "היא לא ממצה את הפוטנציאל שיש לה". אבל הם הרגישו שרגע
הפריצה קרוב,

אם רק יתנו לי את ההזדמנות הנכונה אוכל להיות יום אחד אפילו... מורה (והם צדקו אני אפילו

מורה (:

כל צעד בחיי גרם להם להיות גאים. (וזאת יאמר דווקא לזכותם ולא לזכותי). גם כשנשאתי לראשונה בגיל 19 קיבלו את הדין בשמחה (או שמא שמחו בסתר ליבם להפטר ממני?) ובאותה הבנה קיבלו את החלטתי להתגרש. ותמכו בי מורלית ונפשית כשרק בקשתי. הם גם חושבים שאני מבשלת נפלא. (אוכלים בשמחה ובגיל את המיניאטורות שיוצאות תחת ידי לאחר שעות רבות של ריקחה במטבח).

אמא שלי מעריצה את נהיגתי (רק לא מבינה שברמת הגולן שהכביש כולו שלי במובן הפיזי של המילה, ממש לא קשה לנהוג...)

וכפועל יוצא הם גם חושבים על ילדי (נכדיהם). שהם מוצלחים, מחונכים, ובכלל... מוכשרים כמו אמא.

הפעם הראשונה בה הבנתי שאני לא באמת נסיכה. ושעד עכשיו חייתי בארמון זכוכית. הייתה הלם גדול בעבורי.

יום אחד פשוט הבנתי שהעולם לא יעמוד דם לכבודי. ועליי להתחיל להתאמץ, להתמודד ולעמול. היה זה מן הסתם היום הראשון בהתבגרותי.

פה ושם עדיין קיימים שרידים מעברי. אני שמה לב שלעיתים קרובות אנשים פשוט שמחים משום מה לעשות למעני דברים. ובפליאה רבה אני חושבת לעצמי שאולי בכל זאת???

אני נסיכה???

מי שמחזירים אותי תמיד למציאות הנוקבת הם שני ילדי.

האמצעי הבטוח (כנראה מאותן סיבות מופרכות) שהוא בן מלך. מה שגורם לו להתפלא בכל פעם שהוא נדרש למשימות ממש קשות. כגון לסדר את אורוותו (הוא מכנה אותה חדר. אבל למה להתעסק בסמנטיקה?). הוא ממש המום מכך ששום סייס לא מגיע. והוא נאלץ להרים את גרביו המגולגלות. או לחילופין את ספרי הלימוד שלו המשמשים כשטיח מלא מידע. הוא גם לא הפנים את זה שלעיתים אם לא יזיז את עצמו מעמדת הבקרה ((כלומר שולחן המחשב)

לא יקרה כלום בחייו. כלומר, האוכל לא יעשה, השיעורים לא יוכנו, והוא גם לא יהיה נקי. אחרת איך אפשר להסביר את הבעת התימהון הפרושה מידי יום מחדש על פניו המלכותיות?

הקטנה, צעירת השושלת לעיתים מצווה עלי ועל אביה. לעמוד בסטנדרטים שונים. הטונים ממש אמינים. והיא מן הסתם חושבת שעיקר הכשרתה העתידית היא להתמודד עם משרתים, משרתות, טבחים, שוטפי כלים וכל השאר.

וכמו כל מנהלת טובה, היא יודעת לתת חיזוקים חיוביים לנתיניה כאשר הם סרים למרותה.

עכשיו בעקבות ההקרנות, וחוסר העיניין שלי לגמוע בכל יום את מרחקי רמת הגולן רמב"ם. התמקמתי בארמון. (סליחה בבית הורי).

תנאי המחיה מלכותיים בהחלט (חדר באגף נפרד, עם מחשב, מזגן, מיטה נוחה, טלפון, ואף מקלחת צמודה).

שלוש ארוחות מזינות וטעימות במיוחד מוגשות לי מידי יום על ידי המלכה האם.

הנהג הפרטי (נו טוב אבא שלי "המלך") מסיע אותי הלוך ושוב. נכון בכל רגע ודרך למלא כל גחמה שלי. (המזל שלו הוא שהשנה מיציתי את כל הגחמות כך שאני ממש נחמדה ולא מציקה).

בסופו של יום אנו מטיילים על שפת הים התיכון. ושם באופק אני רואה את הספינות העוגנות בנמל מפליגות. ושוב כמו פעם אני מדמה שזהו הצי הפרטי שלי. הנוסע להביא לי אוצרות אופיר וצרי גלעד...

נסיכה או לא?